

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחי' איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחי' גוטמן

"אך לאלוקים דומי נפשי"

הרב נפתלי רוט

היה זה בשנת תשי"ד (1954). הייתי בחור צעיר בן חמש עשרה ולא חלמתי שאקבל מענה. לתדהמתי, כעבור שבועיים קיבלתי מכתב אישי מהרבי עם שמי בצירוף התארים הרגילים. במכתבו כותב הרבי שנעם לו לקרוא שהתחלתי ללמוד חסידות, ושבועדי אֶזְכָּה גם אחרים בכך, וגם זירו אותי לשמור על שלושת שיעורי הלימוד "השוים לכל נפש" - חומש, תהלים ותניא.

מכתב זה חיבר אותי עוד יותר, ובהוראות שכתב לי הרגשתי שהרבי מטיל עליי תפקיד ומחויבות, שהיא כמוכונ גם זכות. פניתי אל חבר בישיבה שבא מבית חסידי והצעת לי לייסד שיעור תניא בבית כנסת סמוך. כך החל השיעור עם שני משתתפים, כאשר את השיעורים מסרו הרב יהודה רייכמן והרב משה ובר לסירוגין. עד מהרה נוספו עוד בחורים והוא גדל לכארבעים משתתפים.

במקביל לשיעור התניא, ומתוך אותה שליחות שאליה דרבן אותי הרבי, יזמתי גם ישיבת ערב לתלמידים צעירים מכל תלמודי התורה שאינם של חב"ד, במטרה להטעים גם להם מעט מטעמה של החסידות. במשך שעה וחצי מדי ערב היו הילדים חוזרים על מה שלמדו בתלמוד תורה, ובמקביל ארגנו להם תחרויות לימוד שונות בהלכה, משנה וגמרא עם חידונים, מבחנים ופרסים, וכן התוועדויות ולימוד מאמרים קלים.

מסגרת זו נחלה הצלחה כבירה, ילדים רבים נהרו לישיבת ערב והיא גדלה ופרחה. גם ההורים היו מאוד שבעי רצון מהמסגרת, ורבים מגדולי הרבנים שלחו אלינו את ילדיהם. לקראת סוף השנה היינו עורכים כינוס גדול שבו הוענקו פרסים לילדים שנבחנו על מאות דפי גמרא, במעמד רבנים נכבדים שהגיעו לברך את הילדים. כאשר דיווחתי על כך לרבי - שתמיד נתן לי הוראות רבות בנוגע לאופן הנהגת הישיבת ערב - הוא תבע שנרחיב את הפעולות גם לשכונות הסמוכות, שאינן חרדיות. בעקבות זאת פתחנו מסגרת לימוד דומה בשבתות בשכונת רחביה, שאף היא נחלה הצלחה רבה.

הצלחת פעולותיי בהפצת החסידות והגידול במספר משתתפי השיעור תניא, היו לצנינים בעיני חלק מחבריי בישיבה, ואלו ניסו לטרפד זאת בהלשנה להנהלת הישיבה. חשבתי לכתוב על כך לרבי, אך "טרם יקראו ואני אענה", ובמכתב שקיבלתי באותם ימים, הוסיף הרבי הערה: "הגיעני שמועה שיש מפריעים לו בהפצת המעיינות בין בני תורה. ובוודאי לא יתרשם כלל מזה. ובדרכי נועם ימשיך להפיץ מעיינות התורה... ואשרי חלקו בעבודת הקודש האמורה, וסוף סוף תהיה ידו על העליונה".

כאשר הדברים נודעו להנהלת הישיבה, המשגיח הראשי ביקש להפסיק את השיעור וכן את הליכתי לסדר הניגונים ולחזרת מאמר חסידות בטענה שזה בא על חשבון שיעור מוסר הנמסר בישיבה באותה שעה. גם הפעם דיווחתי לרבי וזיכתי למכתב ארוך, מפורט ומנומק עם ריבוי מקורות ומראי מקומות. בסיום המכתב ציינתי כי בוודאי חלה אי-הבנה, והמליץ לי לנסות לבאר בפניהם את הדברים. אכן, אחרי ששוחחנו הבנתי שגם

בתקופת לימודי בישיבת "חברון" בירושלים, היה לי שכן בן גילי שלמד בישיבה אחרת את אותה מסכת שלמדנו בישיבה. היה לנו מנהג לטייל מדי שבת אחר הצהריים, כשכל אחד מסכם באזני חברו את השיעור שלמד בישיבתו. יום אחד במהלך הטיול שמענו ניגון נשמה וכיסופים. אז עדיין לא הכרתי את שם הניגון, אך הוא כל כך משך את לבי שאמרתי לחברי, "בוא נראה מאיפה זה מגיע".

כך הגענו לשיטבל קטן של חב"ד, "בית כנסת בעל התניא" במאה שערים, ופגשנו כמניין חסידים שישבו וניגנו וניגונים חסידיים, כנהוג בחב"ד בשעת "רעוא דרעוין", שעת הדמדומים בעלות המנחה של שבת קודש. התברר שהניגון ששרו היה ניגון חב"די עתיק על מילות הפסוק בתהלים (סב, ז-ח), "אך לאלוקים דומי נפשי". הם חזרו ושרו אותו כמה וכמה פעמים, ואחר כך המשיכו בניגונים נוספים.

הניגון הזה שבה את לבי, ומאז נהגנו להגיע לאותו שיטבל בזמן רעוא דרעוין. המתפללים ידעו על חיבתי המיוחדת לניגון זה, וכשכנסתי היו מתחילים לנגן "אך לאלוקים". זו הייתה החשיפה הראשונה שלי לחב"ד. לאחר מספר שבתות, פנה אליי רב בית הכנסת, הרב שמעון יעקובוביץ' והציע לקבוע עמי שיעור תניא. לימוד החסידות קישר והכניס אותי עמוק פנימה, עד שהתחלתי לחוש חב"דניק.

בשלב מסוים הציע לי ר' שמעון, "כתוב מכתב לרבי".

"מה אכתוב?" שאלתי.

"ספר על התקרבותך דרך הניגון, ובקש מהרבי ברכה", אמר ר' שמעון.

<<

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות | רעיונות אישים

הנהלת הישיבה מעוניינת שאשאר, ורק ביקשו שאעשה את הדברים בשקט וללא פרסום.

אני מצדי דווקא סברתי שהגיע הזמן לעבור לשיבת חב"ד, והחוככים מול ההנהלה על רקע פעילותי רק חיזקו את התחושה הזו. כתבתי על כך לרבי בכמה הזדמנויות, אך שוב ושוב דחה הרבי את הרעיון ודרש שאמשיך ללמוד שם בשקידה ובהתמדה תוך שמירה על הסדרים ושימוש דוגמה חיה, כדי שעל ידי זה אוכל "לרכוש נוער עשיר בכשרונות וגם בידעיות לחסידות, ולחב"ד בייחוד".

חלפו כמה שנים שבמהלכן פעלתי בהפצת המעיינות והייתי בקשר מכתבים עם הרבי. בינתיים מלאו לי תשע עשרה שנים, והתעורר בי רצון עז לראות את הרבי. הוריי זיהו רצון זה, ובחודש סיון כתב אבי לרבי בבקשת הסכמה וברכה לנסיעתי. תשובת הרבי הייתה שהזמן הנכון הוא בחודשים אלול ותשרי, חודש החגים, והוסיף שאשתדל עד לנסיעה להוציא סמיכה לרבנות ממכה שיותר רבנים.

טרם נסיעתי, הספקתי לקבל סמיכת חכמים משורה נכבדה של רבנים, ובי"ד באלול תשי"ט (1959) הגעתי לניו יורק. כבר למחרת הודיע לי מזכירו של הרבי, הרב חדקוב, שנקבע לי מועד ליחידות עם הרבי באותו ערב. הכנתי מראש מכתב ארוך בן שישה דפים שאותו הגשתי לרבי כשנכנסתי לחדרו, ומיד בירכתי ברכת "שהחינו" בהתעוררות גדולה. הייתי מאוד מרוגש ומתוח, אבל הרבי שידר תחושת רוגע. "איך הייתה הנסיעה?" התעניין הרבי, "מי ממלא את מקומך בישיבת ערב? מה תכנית הלימודים שם? כמה תלמידים יש כיום?" הוא גילה עניין רב בפרטי הפרטים, והמריץ אותי להמשיך ולפתח את המסגרת הזו.

במכתבי ציינתי שלקראת הנסיעה ערכו לכבודי מסיבת פרידה בישיבת ערב. הרבי שאל אם היה על כך פרסום בעתונות החרדית. כשהשבתי בחיוב, ביקש הרבי שאעביר זאת אליו דרך המזכירות.

"בוודאי גם בישיבה ערכו לך מסיבת פרידה", אמר הרבי. השבתי שהחברים הקרובים ערכו מסיבה צנועה. הרבי אפילו התעניין מה היו דברי התורה שדוברו שם, וכן שאל בנוגע לשיעור החסידות, ובנוגע ליחסים שלי עם ראשי הישיבה. כשסיפרתי שהמצב מאוד השתפר, ושאל קיבלתי סמיכה מראש הישיבה - הרב סרנא, ביקש הרבי שאשתדל להכניס אליו בהמשך גם את זה.

אחת השאלות ששאלתי במכתבי הייתה לגבי השימוש באמצעי המחשה שונים ללימוד הגמרא. כיום הדבר פשוט ומקובל, אבל בזמנו זה היה פחות מצוי, ושאלתי האם ראוי להיעזר בהמחשות. הרבי אמר שכל מה שיכול לעזור להבנת הגמרא, צריך להשתמש בו, ואחר כך הוסיף: "ומה עם המחשות ביראת שמים?" שתקתי, והרבי המשיך, "ההמחשה הכי טובה ביראת שמים היא שהאדם הוא דוגמה חיה!" מכך למדתי, שלמעשה זהו העיקרון הנכון לגבי כל עניין בחינוך.

לקראת סיום היחידות מסרתי לרבי שני כרכי "שערי יצחק" של הרב פלקסר אשר ביקש שאעבירם לרבי, וכן קופסת אתרוג מכסף עם הקדשה חרוטה, מתנה מהוריי. הרבי דפדף קצת בספרים וביקש שאמסור לו יישר כוח. "יש לו בן, נחום יצחק, שלומד בישיבת ערב", העיר הרבי. הוא זכר את שמו מהדו"חות שהיינו מעבירים.

גם את קופסת האתרוג קיבל הרבי במאור פנים מיוחד, וביקש שאמסור להורים יישר כוח גדול, אם כי בהמשך ביקש הרב חדקוב לשלם את תמורתה שכן הרבי אינו מקבל מתנות, ולא הואילו כל ניסיונותיי להתחמק.

אחר כך הפתיע אותי הרבי בשורה של בקשות: "בוודאי תגיד גם פלפול בישיבה כאן. תהיה בקשר עם ראש הישיבה, הרב מנטליק. גם

באסרו חג מתקיים כינוס תורה, יבקשו ממך להגיד גם שם פלפול". עוד הוסיף הרבי וביקש, "בזמן שאתה פה, השתדל לבקר אצל כמה שיותר רבנים ואדמו"רים, ולדבר איתם בלימוד".

לפני שיצאתי, שאלתי את הרבי בנוגע לשאלה שהזכרתי במכתב ואליה לא התייחס, והיא בקשתי להישאר ללמוד בישיבת 770 כתלמיד מן המניין. על כך ענה לי הרבי, "לשם מה לדבר על כך לפני הכתיבה וחתומה טובה? נדבר על כך אחרי הכתיבה וחתומה טובה".

בסופו של דבר התעכבתי שם עד אחרי חנוכה, כאשר הרבי הזכיר לי ש"עבודה רבה וקדושה מחכה לו בעיר הקודש ירושלים". אך הוא נמנע מלומר זאת כבר בתחילת הביקור, כדי שאוכל למצות את שהייה אצלו וליהנות מהביקור מבלי להיות טרוד בנושא. זו אחת הדוגמאות ליחס האבהי שראיתי מצד הרבי, שתמיד דאג לתת לי הרגשה טובה.

לפני חזרתי ארצה זכיתי להיכנס ליחידות נוספת, בה התבקשתי לדווח בהרחבה על ביקורי אצל הרבנים, ראשי הישיבות והאדמו"רים בניו יורק בשליחות הרבי. הרבי התעניין לפרטי פרטים איך קיבלו אותי ומה דובר, וראיתי שהייתה לו קורת רוח מכך.

הנסיעה חזרה הייתה באנייה, דרך אנגליה. כשהגענו ללונדון, פגשתי את שליחו של הרבי הרב נחמן סודק, שמסר לי מכתב מהרבי. "בוודאי הגיע צלחה ללונדון", פותח הרבי את מכתבו הארוך, בו ביקש ממני בין היתר לבקר בישיבה, לספר על פעילות הישיבת ערב, ולמסור דרישת שלום מהרבי - כלומר, לחזור מהשיחות ששמעתי. שוב הרגשתי כיצד הרבי מלווה אותי בדרכי הביתה, עד ארץ ישראל.

הרב נפתלי רוט, שייסד ועומד בראש ה"מרכז חינוכי חסידות" שתחת צעירי אגודת חב"ד, הקדיש את חייו לחינוך בירושלים - שנים ארוכות כמחנך וסגן מנהל בבית ספר חב"ד בעיר גנים, כמנהל בקרית היובל, וכמפקח חינוכי בתלמוד תורה תורת אמת. הוא רואיין בביתו בחודש מנחם אב תשע"ד (2014).

מוחפס ומחפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות ט"ל 1777-03-373

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי
ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ז (1967) — במכתב לוועד הרוחני של כפר חב"ד, מבקש הרבי להזמין בשמו ועל חשבוננו את "אלו מתושבי כפר חב"ד שבאו ממדינתנו לפנינו" - דהיינו, העולים מברית המועצות שהגיעו במהלך השנה החולפת והם בני עשרים ומעלה - "לבקר כאן למשך חודש תשרי הבא עלינו לטובה, להשתטח על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר [הריי"צ], ולהתפלל כולנו בצוותא חדא בבית הכנסת של כ"ק מו"ח אדמו"ר, ללמוד בבית מדרשו נגלה וחסידות וכו"ו! ז' באלול

1 אגרות קודש כד, עמ' שפד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד